

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

*Королівське товариство з вивчення
аномальних явищ, Лондонське відділення
Вересень 1903 року*

Підбори Саманти Гаркер цокали по вишуканій мармуровій підлозі, коли вона поспішала повз гіпсові рельєфи, що зображали сцени з міфів. Гасові ліхтарі освітлювали різьблення, і в мерехтливих тінях здавалося, що горгони, фурії та люди, які борються з Мінотавром у лабіринті, немов *оживали*.

Хоч і бачила ці рельєфи щодня, Сем ніяк не могла заперечити, що її проймав трепет, коли проходила повз. У світі, де панують таємниці та чудовиська, дівчина була мисливицею.

Тільки якщо вже точно, то саме оперативники Королівського товариства з вивчення аномальних явищ були мисливцями. А от Сем жила серед книг і тому більше нагадувала Аріадну¹. Бо її роботою було розгадувати таємниці лабіринту, даючи нитки «Тесеям сьогодення», аби ті відшукали монстрів і безпечно повернулися назад.

¹ У грецькій міфології Аріадна — донька критського царя Міноса, яка, закохавшись у Тесея, дала йому клубок ниток, аби той знайшов шлях із Лабіринту після того, як уб'є Мінотавра. — Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інаше.

Здебільшого — саме так. Та цього разу знайомий трепет прорізала холодна тінь страху.

Сем пригладила кучері, хоч ті вперто вибивалися з-під шпильок, попри всі старання. Мамині туфлі безжалюбно тиснули — ніжки її мами значно витонченіші. А змочла спідниця облипла навколо ніг, бо що ж тут скажеш: Лондон є Лондон, а отже — дощ і сирість. Та це все було не так важливо. Її вбрання згодиться. Мусить згодиться. Торкнувшись медальйона святої Бригіти на шиї, який носила для удачі, Сем озвалась:

— Пане Райт!

В іншому кінці мармурового фое чоловік похилого віку озирнувся на дівчину, саме в той момент, коли поставив ногу на сходи, які вели до приватних кабінетів Товариства. Райт завжди мав такий вигляд, ніби вранці збирався відправити у небуття гуля, а після обіду — чаювати з міністрами. Його акуратно підстрижена борода із сивиною та розкішні закручені вуса нагадували самого короля Едварда VII. У своїй руці з діориту¹ — можна подякувати невдалій сутичці з кокатрисом² — він затиснув крампет³, щедро намащений гірким британським мармеладом, до якого Сем зі своїм американським смаком так і не звикла.

Правиця Райта, яка ще не скам'яніла, стискала портфель — темний, важкий, що, здавалося, міг витримати навіть вибух. А це, з огляду на посаду директора Королівського товариства з вивчення аномальних явищ, цілком могло трапитись.

¹ Діорит — різновид гірської породи.

² Кокатрис — двоногий дракон, віверна або змієподібна істота з головою півня.

³ Крампет — оладка з пористого тіста.

— А, донька Гаркерів, Саманта, — промовив Райт, і на його обличчі розквітла тепла усмішка, хоч насправді він майже не знав дівчину — лише інколи отримував від неї запити на дослідження. А от вона знала його добре.

Коли їй було вісім, Райт навідувався до їхньої родини в Чикаго. Сховавшись у ліфті для подачі їжі, де стіни були найтоншими, Сем підслухала, як Райт благав її батька, Джонатана Гаркера, вступити до Товариства. Або хоча б дозволити матері Сем, Міні, стати їхнім піддослідним кроликом. Її мати була однією з небагатьох, кому вдалося вивратися з тенет монстра, та ще й неушкодженою — якщо не враховувати яскраво-червоного шраму на чолі, який лишила облатка¹, коли жінка ще була під чарами Дракули.

Гаркери, звісно ж, відмовили. Вони мали дбати про Саманту та її брата, а Товариство аж ніяк не здавалося місцем, придатним для виховання дітей. Але Саманта уже була одержима полюванням на монстрів.

— Дослідницький відділ, II рівень, та? — запитав Райт, коли дівчина підійшла до нього. — Просто викапана мати.

Сем чарівно зашарілася, розуміючи, що саме на це директор і розраховував. Райт обожнював її матір — і досі обожнює, хоч його одержимість монстрами, що колись увірвалися в життя Міні, спотворила це почуття. Він навчався в університеті разом із батьком Сем і був частим гостем на вечерях ще до переїзду Гаркерів в Америку, де згодом народилася Сем.

Хоча насправді дівчина не бачила великої схожості. Ну, можливо, якщо придивитися, то у неї мамині очі, карі,

¹ Облатка — маленький прісний білий хлібець; використовується в деяких церковних обрядах, зокрема під час причастя; проскура.

мов у кролика, та трохи кривуваті батькові губи. Але будь-яка схожість між ними ставала ще більш очевидною, бо Сем вдягнула стару мамину тартанову спідницю й білу сорочку — *навмисно*. А щоб довершити образ, навіть закріпила свої світлі кучері одним із маминих дорогоцінних гребінців із черепахового панцира, який та довірила доньці перед мандрівкою до Лондона.

Сем конче було потрібно схилити ситуацію на свій бік.

Пан Райт відкусив шматочок крампета й жестом запросив дівчину йти поруч.

— Чим можу допомогти, Гаркер? — мовив він до неї. — Боюся, часу маю небагато. Виявляється, під моїм столом, дрімає *глейстиця*¹ і всюди лишає мокрі козячі сліди. Але поки дійдемо до мого кабінету, я весь у вашому розпорядженні.

— Я хотіла би взяти участь у паризькій справі, — випадила Сем, навіть не спитавши, чому в кабінеті директора сидить істота з тілом жінки і ногами кози, — у ролі агентки.

Почувши репліку, Райт аж захлинувся від здивування:

— Напади Звіра?!

І Сем зрозуміла його реакцію — таке не дуже хочеться обговорювати за сніданком.

Не встиг минути другий тиждень, як трапилося чотири моторошні вбивства. І кожне — в іншому місці: вбиральня художньої галереї, приватна їдальня, вагон під час руху та ложа в опері. Щодня газети повідомляли про нові знайдені частини тіл — то палець, то печінка. Химерно, але серця жертв так і не виявили. І Сем була переконана: убивця їх з'їдає.

— Діло криваве й аж ніяк не жіноче.

— Але усі жертви — чоловіки, — відказала Сем, утримавшись від лекції про те, наскільки кривавою може бути жіноча справа. — Усі — парижани й усі при грошах. У вбивці є типаж, а я до нього не входжу. І там я буду в такій самій безпеці, як і на вулицях Лондона.

Райт визнав, що дівчина має рацію, але *буркнув*:

— Однак ви дослідниця, і до того ж перспективна. З якого дива вам захотілося це кинути заради зовнішніх операцій?

Якщо відверто, Сем і справді *не хотіла*. Вона любила бібліотеку. Там було більше від храму, ніж від якогось кабінету. Фантастичні сцени з міфів оживали на склепіннях стелі, уздовж стін тягнулися заповнені книжкові шафи, а між ними в золотих рамах висіли олійні полотна, що викликали трепет: королеви, які купаються в крові, й боги, які пожирають людей.

Сем могла проводити години в тиші книжкових лабіринтів, благоговійно заглиблюючись у пошуки в незрозумілих архівах при тьмяному світлі газових ламп і в затишному полоні аромату старих книжок і теплих спогадів про спокійні літні дні, поки губилася серед вуж книжкових полиць.

Але у бібліотеці не було відповідей, які шукала дівчина, — за два роки вона встигла впевнитись у цьому.

— Ви знаєте, як це — працювати у відділі досліджень, пане Райт? — відповіла Сем. — Це як намагатися розплутати таємницю, маючи лише келих для вина — без самого напою, без того, хто його випив, і без компанії, в якій розпивали. Агенти надсилають нам зачіпки, але найкращі з них неможливо запакувати в мішечок. Їх треба бачити, чути, відчувати на *запах*. Я справді можу допомогти вам розкрити справу — але не звідси.

¹ Глейстиця — істота-перевертень, яка може постати або в образі кози, або у вигляді жінки: тіло має людське, а ноги — козячі.

Як і всі наймайстерніші вигадки, ця містила в собі зерно істини. Якщо знаєш, де шукати, — таємниця вже наполовину розгадана. А для цього треба вміти слухати, і не лише слова, вимовлені вголос, а й те, що лишається між рядками. Треба опанувати мову поглядів, ледь помітної гри вуст і цілу бібліотеку відблисків в очах. Слухати так, наче від цього залежить твоє життя. Бо, можливо, саме так і є.

Агенти добре вміли вбивати — тут Сем навіть і не сперечалась. А от добре слухати — аж ніяк.

Але не через це прагнула, аби Райт призначив її на паризьку справу.

— Запах?! — Райт розсміявся так, що аж здригнувся. — Пані Гаркер, ваш ентузіазм вражає, і, судячи зі звітів, ви маєте неабиякий нюх. Але ж ви не детективка з Бейкер-стріт! Та невже щось можна вивідати просто за запахом?

А дівчина, всміхнувшись, промовила:

— Від вас тхне коханкою. — Райт миттєво прикусив язика. — На пальці — обручка, а от костюм, вибачте, просто просяк жасмином, гарденією і дикими трояндами. А це, між іншим, запахи таємних побачень, забороненого кохання і солодкого болю.

Сем, звісно ж, хитрувала. Частина з того вона й справді підмітила, але дикі троянди? Та навіть гончак такого не винюхає. Подробиці про парфуми дами вона вивідала через плітки жіночок, котрі виконували найнуднішу роботу Товариства: прибирання, сортування, архівування, заварювання кави. І залишались для усіх невидимками — немов привиди, що навчилися не лякати, а служити.

Зрештою, Сем — дослідниця. І вона своє діло зробила: розвідала все необхідне.

— У поважних дам, — продовжила дівчина, — нині в моді аромати з однією нотою, причому наносять їх не на тіло, а лише на аксесуари. Тож сліди, які можуть передатися іншим, — ледь вловимі. Очевидно, ваша дружина — справжня леді, а отже, цей аромат не від неї. Трикомпонентна парфумерна композиція вказує на молодшу жінку, це підтверджує і вибір нот. До того ж сама насиченість запаху на вас свідчить: вона була буквально *просякнута* ним...

— Досить, — прохрипів Райт, почервонівши. — Втім... я сам спровокував.

І дівчина, грайливо схиливши голову, відповіла:

— Але це залишиться між нами, будьте певні.

Вперше чоловік, котрий до того здавався сонливим, повернувся до Сем усім тілом і темним поглядом вп'явся в неї, мов пазурами. У цей момент він немов перетворився на хижака.

Дослідниця змусила себе подивитись йому в очі, хоча й була збентежена.

— Гарзд, Гаркер, — нарешті заговорив Райт. Її тіло аж пройняло: звернення без формальностей означало одне — *вдалось*. — Щоправда, мушу зізнатись, був із вами не до кінця щирим — справу в Парижі вже комусь призначили.

— Перепрошую? — здивовано відреагувала дівчина. — А кому саме?

— Пані Гелені Моріарті.

— Леді М? — у Сем аж у грудях похололо. З усіх агентів була лише одна постать, відоміша за пана Ван Гелсінга, — легендарна Леді М, або, як зазначалось у документах, докторка Гелена Моріарті. Виняткова. Небезпечна. І страхітлива настільки, що вже давно нікого не брала в напарники. Та й хто би зважився?